

Arrest

nr. 102 732 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juli 2012 legden verzoekster en M. D., een Belgisch onderdaan, een verklaring tot wettelijke samenwoning af te Turnhout.

1.2. Verzoekster diende op 9 juli 2012, in functie van M. D., tevens een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 januari 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 10 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 3 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. die op 09.07 2012 werd ingediend door

Naam: [A.]

Voorn(a)m(en): [M. C.]

Nationaliteit: Surinaamse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- een postkaart zonder datum of poststempel: zonder datum vormt deze postkaart geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.*
- 2 documenten waaruit op te maken is dat de partner van betrokkene via Air Cargo goederen heeft opgestuurd naar betrokkene dd 12.12.2011 en datum niet leesbaar 2 e-mails dd 21.04.2010 en dd 12.05.2010: deze bewijzen tonen niet aan dat betrokkenen elkaar reeds drie maal ontmoet hebben voor een minimum van 45 dagen.*
- een kalender van het jaar 2010: aangezien op deze kalender geen verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, vormt deze kalender geen bewijs voor de duurzame relatie.*
- beheersdocumenten van ING dd 24.09.2012: de datum van dit document is te recent om aan te tonen dat betrokkenen reeds een jaar voor de aanvraag samenwonen of reeds twee jaar een duurzame en stabiele relatie hebben.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 63 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Zij stelt het volgende:

“[...]

Dat evenwel uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoekster thans reeds meer dan twee jaar een relatie onderhoudt met de Heer [D.];

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de voorgelegde stukken totaal verkeerdelijk interpreteert en derhalve foutieve conclusies heeft getrokken;

Dat verzoeker immers navolgende feitelijke gegevens, gestaafd door stukken voorlegde:

- E-mailverkeer en briefwisseling dd. april en mei 2010;*
- Verzending goederen dd. december 2012 van de Heer [D.] aan verzoekster;*

Dat uit betreffende bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat verzoekster en de Heer [D.] een langdurige relatie met elkaar onderhouden waarin zij elkaar minstens drie maal hebben ontmoet en dit voor een periode van ten minste 45 dagen en minstens 1,5 jaar op hetzelfde adres woonachtig zijn;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing dan ook alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen;

Dat immers uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster de Heer [D.] meer dan 3 maal heeft ontmoet over een periode van 45 dagen en reeds minstens twee jaar een relatie onderhouden;

Dat verzoekster uiteraard niet van iedere dag van haar verblijf bij de Heer [D.] een document of bewijsstuk kan voorleggen, wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoekster kan verwacht worden;

Dat verzoekster zich bovendien de terechte vraag stelt welke bewijsstukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie dan wel dienen te worden voorgelegd, indien zelfs de voorgelegde stukken niet worden aanvaard;

Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men elkaar heeft ontmoet en er een relatie bestaat, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate onredelijk optreedt?

Dat het criterium “dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen”, door de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal ondermijnd en uitgehold wordt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoekster de motieven die de bestreden beslissing schragen inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- b) met elkaar komen samenleven;
- c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
- f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4.

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4, van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische man, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische man een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden kan er, overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met M. D. aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Verzoekster bracht te onderbouwing van haar standpunt dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met M. D. een postkaart, een kalender, twee documenten waaruit blijkt dat M. D. haar goederen toestuurde, een outprint van twee e-mails en een bankdocument waaruit blijkt dat verzoekster een volmacht verleende aan M. D. aan.

Het staat niet ter discussie dat deze documenten niet toelaten vast te stellen dat verzoekster en M. D. een gemeenschappelijk kind hebben of gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond.

Verzoekster houdt evenwel voor dat uit het e-mailverkeer en het gegeven dat M. D. haar in december 2011 goederen toestuurde kan worden afgeleid dat zij en M. D. elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, dat zij elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen betrekking hebben op een periode van ten minste vijfenveertig dagen. Zij toont evenwel niet aan op basis van welke argumentatie zij meent te kunnen stellen dat uit de verzending van twee pakjes en het gegeven dat M. D. haar een e-mailbericht stuurde en zij hier op antwoordde zou kunnen worden vastgesteld dat zij M. D. drie maal ontmoette en deze ontmoetingen betrekking hebben op een periode van in totaal vijfenveertig dagen of meer, zodat het bewijs van een duurzame en stabiele relatie geleverd is. Haar bewering laat de Raad bijgevolg niet toe te concluderen dat de wijze waarop verweerder de voorgelegde stukken apprecieerde incorrect of kennelijk onredelijk is.

Door te stellen dat zij niet voor iedere dag van haar verblijf bij de heer M. D. een bewijsstuk kan voorleggen en door aan te voeren dat zij zich de vraag stelt welke bewijsstukken verweerder wel kan aanvaarden toont zij evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat geen duurzame en stabiele relatie werd aangetoond volgens de door de wetgever vooropgestelde criteria.

De Raad merkt, louter ten overvloede, op dat verzoekster zich bewust lijkt te zijn van het feit dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet voldeed aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoeksters raadvrouw een op 24 januari 2013 gedateerde brief verzond aan verzoekster met de vraag haar te contacteren *“van zodra U één jaar wettelijk samenwoont, waarna de procedure opnieuw kan worden opgestart.”*

De uiteenzetting van verzoekster laat geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK